

VIROLET

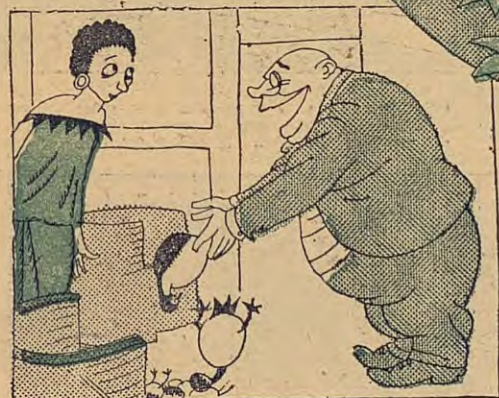
LA CAÇA

per Castanys

El senyor Simó és partidari de la caça amb fonògraf.

I obté excelents resultats, car no hi ha dia que no compareixi a casa seva amb el sarró ben curull.

La seva muller, que abans era partidària de la pianola, comença a inclinar-se cap al fonògraf.

El marquès d'Aiguapoll, excelent curt de vista, és un caçador a l'antiga, dels que van proveïts d'escopeta i un reguitzell de gossos.

Un dia, rep una agradable sorpresa: Davant mateix d'ell se sent un avolat de perdius i de becades que li féu bategar el cor de joia.

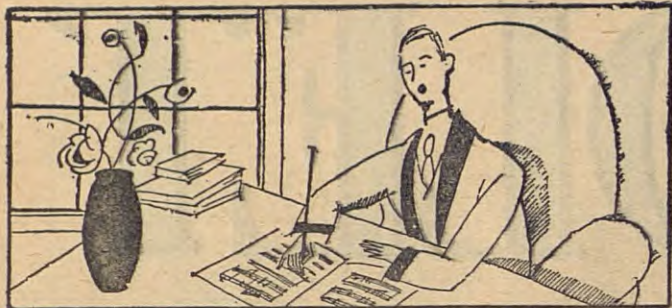
Decidit a fer una bona arplegada, apunta i engega els dos canons a l'hora.

Des d'aquell dia el senyor Simó no és partidari de la caça amb fonògraf.

L' AIRE DE MODA

(per Plans)

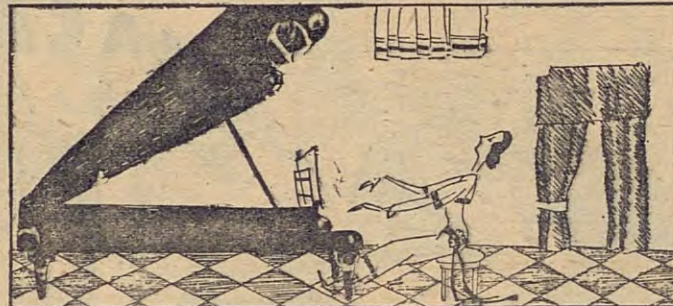
Un music de poc talent va cometre el pecat de compondre un aire de moda...

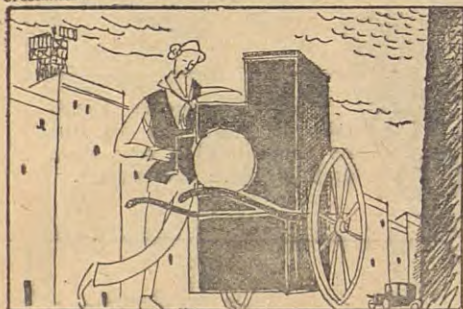
...la «Papilonga estarrufada», que va tenir un exit sorollós des d'abans de la primera representació.

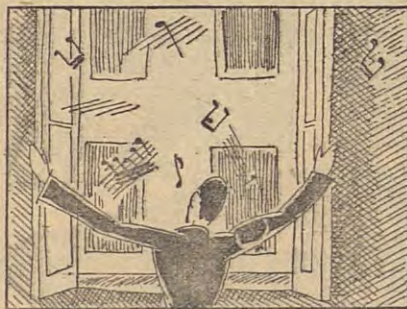
A tots els «danzings» de més renom es tocava i retocava la «Papilonga estarrufada»; mentrestant que el music de poc talent, en vista del «éxito creciente»

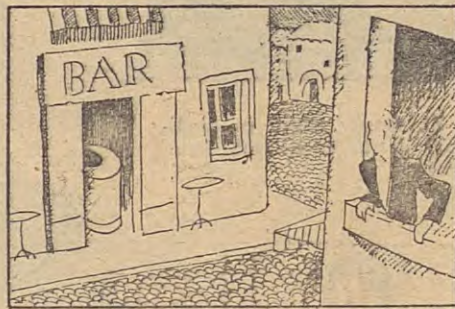
...de la «Papilonga estarrufada», que no hi havia «niña bien» que no toqués un grapat de vegades al dia, va decidir compondre'n un altre, però, oh, dissort!...

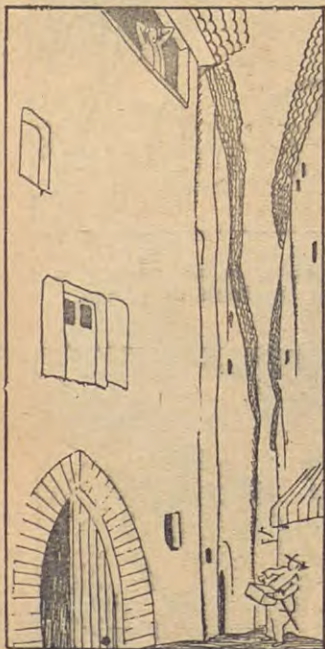
...la «Papilonga estarrufada» estava ja en mans (Negel's manubri) dels pianistes de maneta. El compositor va esperar que un d'aquestos acabés per a començar la nova composició.

Mes, tan bon punt s'havien posat a la taula a treballar, començà el concert de totes les vilinyones de servei del barri amb la famosa «Papilonga».

«Típs de pianets, pianoles, minyones, cegos, xicotalls, etc.» se'n va a compondre a un poble de fora. Hoga un quartet, però, quan va a compondre, la «Papilonga estarrufada» li arriba del fonògraf del bar del davant.

I per estar tranquil se'n va a un poble on no hi hagi bar. «—Aquí estaré tranquil!—s'exclama el music, ignorant que el servei musical de la comarca el fa l'home de la orgueta i que l'home de la orgueta, que està al «tant» de repertoris li servirà ben bé tres quartets parts de «Papilonga estarrufada.» (El quart que falta són les notes escadusseres que ja té espatilleres.)

Partit heroic. Fuig cap a America, desembarca i el primer que sent us un duo de la «Papilonga estarrufada» que li canten un parell de «cotorritas».

No es desanima per això i hoga una habitació al 65 pis d'un gratacels. Mes l'home ja està obsessionat i una flor de l'eixida del pis 37 se li figura un fonògraf i abans de què comenci la «Papilonga» s'hi tira de cap per tai d'ofegar-lo, només que el qui s'ofega i reventa és ell.

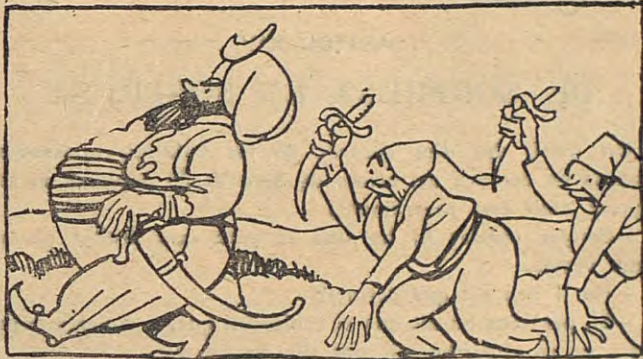
Però com que, Est i fet, en el fons era un bon xicot, Déu Nostre Senyor va tenir pietat d'ell, perdonant-li el seu pecat i fent-lo pujar al cel, on, per primera vegada, al cap de tant temps va sentir una musica que no era la «Papilonga estarrufada».

EL MORO FEROTGE

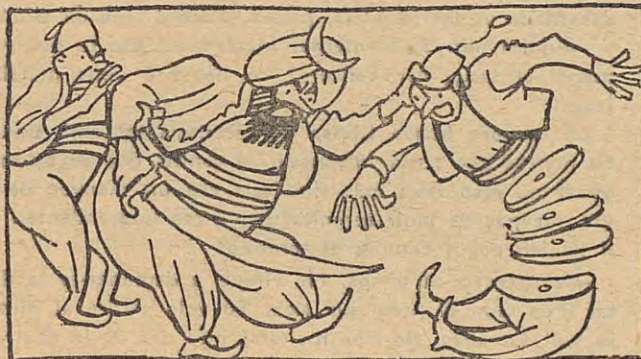
(per Cornet)

En terres de moreria hi havia, ja fa una colla d'anys, un moro terrible.

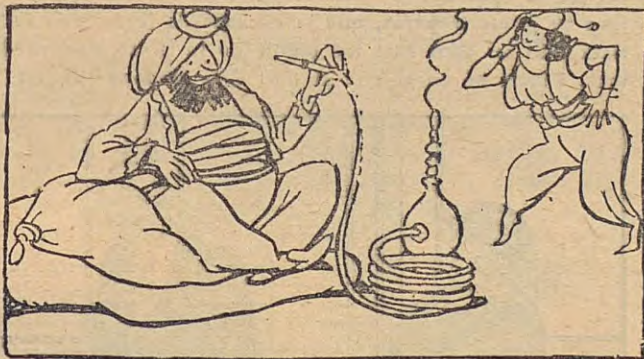
Els seus súbdits estaven tan furiosos en contra d'ell, que tots cercaven l'ocasió de poder-se'n desfer.

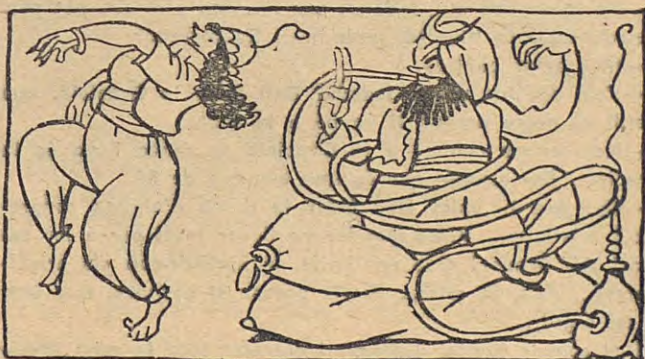
Mes, ell, era tan forçut i poderós, que al primer que s'acostava el desfeia a cops de sabre.

Un dia una mora eixerica va oferir fer-los-hi entrega del moro terrible.

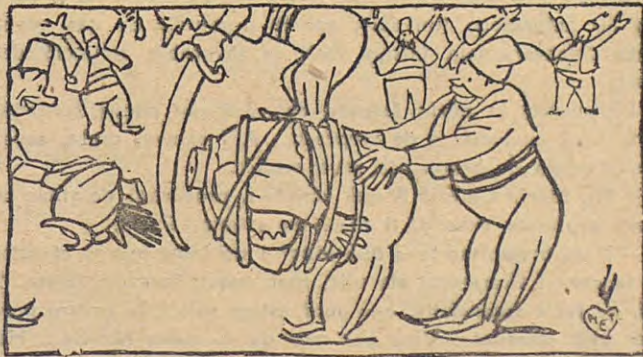
Efectivament, l'anà a visitar i li ballà al seu davant una dansa tan graciosa...

...que el moro, embadalit, contemplant la ballarina, va enredar-se amb el canó de la pipa...

...de tal manera, que sols calgué que un parell de moros allí preparats estressin el canó...

...lligant al moro amb tanta manya, que amb gran facilitat el pogueren decapitar.

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

CAPITOL XIV

DE SORPRESA EN SORPRESA

Un matí, dos dies després de les trifulques passades, l'ajuda de cambra del comte de Soto Verde desvetllà al senyoret amb cert esperament:

—Senyor comte; hi ha una senyora que desitja parlar amb vostè.

—No li heu dit que dormia?

—Sí, però ens ha dit que el cridéssim que, a aquesta hora, les... no sé si dir-ho tal com ella ho ha dit...

—Digues, digues.

—Es que és molt fort.

—Ja deu ésser aquella marreca... Digues, no tinguis por.

—Que, a aquesta hora, les persones decents ja havien d'estar llevades.

El comte mostrà certa sorpresa.

—Una senyora que ve a donar-me lliçons de moral? No caic qui pot ésser... En fi, no fem esperar mai a les senyores... Ajuda'm a vestir.

El criat li anà servint la roba. Mentrestant, el comte anava parlant:

—Que és jove?

—De l'edat de vostè, si fa o no fa.

—De què fa cara?

—De senyora sèria.

—Es estrany... No va pintada?

—No. I va tota negra. Molt elegant, però sense flocs ni escotaments.

—No m'explico quina dona, que no vagi pintada, pot perdre's aquesta llibertat amb mi... Es morena?

—Més aviat pàl·lida.

—Vols dir que no va iodada? Deu ésser la Graciela, que escull el negre perquè li va bé a la cara...

—No, senyor comte; a la Graciela la conec i no és la Graciela. Em sembla que és una senyora de bé.

—Bolt Ara hi caic! Deu ésser la dama d'alguna congregació cristiana... Veies que fer-me llevar matí per a fer caritat! Ai, Senyor! Que en tenim de mals-de-cap els aristòcrates!... Apa, ja estic... Fes-la passar al despatx, que surt tot seguit.

I el senyor comte, distingit i correcte sota la roba impecable, féu la seva entrada solemniament en el despatx, no sense que sentís un cert rau-rau en el cor. Pensava, sense voler, en el descobriment que havia fet en Gim i en el curs de les actuacions judicials, car la presència de dos advocats defensors feia menys fàcil la favorable actuació del jutge.

En passar la porta forrada de verd, no pogué contenir una viva exclamació de sorpresa... Allí estava, dreta, severa, creuada de braços, la seva muller.

—Tu, Maria Lluïsa! A què vénis?—i, procurant dominar la seva profunda emoció, li oferí un seient.—Parla.

—I em preguntes tu a què vinc? I no tems que jo et salti a la cara i t'arrenqui els ulls, mal marit, farsant, lladre...? Sí, no facis escarafalls, que aquí estem sols i ja podem parlar amb claredat... Vinc per mor de la meua Marisa... Ho sé tot, tot!

—Tu ja saps que va ésser robada...

—Sí, no em tornis a fer la història. S'ha acabat la comèdia, lladre de criatures!

—Maria Lluï... Pensa que m'ofens sense raó, i que estic a casa meua... Després de tot, dius coses que ningú creuria... Recorda que va durar un bon espai de temps que et prenien per boja.

Maria Lluïsa llençà una mitja rialla irònica.

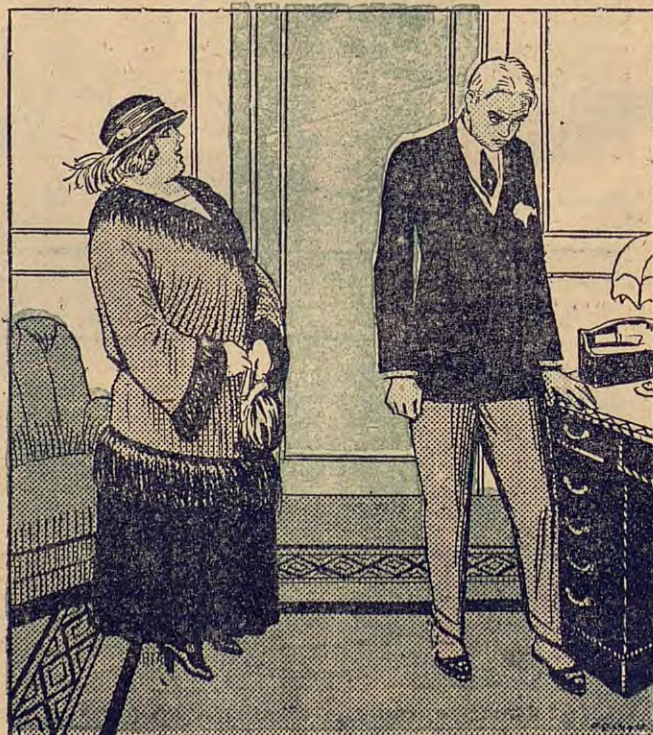
—Ja et vas donar manya a fer córrer la veu... Et convenia que la teva muller no fos escoltada... Però els temps han canviat, i jo no sóc ja aquella mateixa Maria Lluïsa que havia après massa d'estimar per a pensar mal... Perquè vegis que no sóc la mateixa, pensa que no et demano la filla; en tindrè prou amb què alliberis tot seguit a en Gim, el minyó que tu ja saps...

El comte s'estremí. Es que la seva muller estava ja asabentada de tot? Estaria, potser, d'acord amb en Gim?

—Aquest minyó va intentar matar-me... Ets tu qui va armar-li el braç, per ventura? Ja ho diré aixís mateix al jutge!

La senyora Maria Lluïsa ho escoltava tot amb una rialla mofeta que tenia intranquil al comte, que de sa muller quasi no recordava més sinó que era un manyoc de nervis, incapaç de tenir serenitat per a res trascendental. Com li havien pogut canviar el tarannà?

—No perdem el temps. He vingut a demanar-te la llibertat d'en Gim al preu que siga. Tu vols perdre al minyó i jo vull salvar-lo. No t'he molestat més des de la nostra separació. No et demano... ja ho veus!... ni la filla! Ja veus si vinc en so de pau. Ara, el que passi més tard depèn de tu, de la teva actitud. Si fas alliberar en Gim... Els mitjans tu ja els trobaràs, que ja en saps de jugar amb la justícia... Si en Gim surt tot seguit de la presó t'ho perdono tot... Fixa't bé en el que et dic: t'ho perdono tot, tot... el

lladronici de ma filla, el lladronici d'aquell amor que em devies i que has esmerçat amb altres dones, el lladronici de béns que n'eren meus...

El comte trobava que era massa lliberalitat la de la seva muller. I es deia: «Ella ha sapigut que en Gim té noves de sa filla i vol la seva llibertat per a veure si surt la mossa... Resoltament, a mi no em convé que el minyó canti».

—I què se t'en dona del minyó? Es que creus que és veritat el que ell conta? Tot plegat no passa d'ésser una història inventada per a treure'ns diners a tu i a mi; a tu, amb la promesa de coses que no s'acompliran i a mi amb amenaces de revelacions que no tenen cap fonament.

—Tu ho creus així? Vius enganyat; ma filla viu, i ma filla està amb mi, ho sents? I sé qui la va robar, i com la va robar, i estan a la meua devoció els testimonis d'aquell innoble crim... Ja veus quant t'ofereixo quan dic que t'ho perdono tot, a canvi de què, en profit teu, alliberis a en Gim.

El comte acotà la testa, veritablement aclaparat. L'enganyaria la seva muller? No, la sabia massa sèria per a bojejar en les coses del cor.

—En profit meu? I per què? — encara gosà a dir, amb afany de saber més coses, el comte.

—Perquè en Gim ha declarat davant del jutge la veritat dels fets.

—Però, on consta aquesta declaració?

—Constarà. El jutge, entre servir-te a tu i perdre la carrera o obrar bé, ha preferit servir a la seva dignitat i a la de la justícia... Ho saben els advocats... I si tu no fas per a desfer l'acusació contra en Gim, tot es farà públic, i l'«honorable» comte de Soto Verde es veurà acusat de lladre de criatures per haver una fortuna, i tota aquesta pompa que et volta se n'anirà al botavant.

El comte tremolà per primera vegada. Velé davant seu la nuvolada dels seus delictes, l'espectre del presiri... i se li segaren les cames, i caigué de genolls, entre sanglots...

Agafà les mans de Maria Lluïsa.

—Però tu no oblidaràs que jo t'he estimat, oi, Maria Lluïsa?

—No em facis comèdia, i comèdia repugnant... El passat ha passat. Tu i jo som ja dos indiferents... Però si demà tinc a casa a en Gim, jo m'aconso laré amb els petons de ma filla i oblidaré tot propòsit de venjança.

El comte s'aixecà. Es passà les mans pels ulls per a eixugar unes llàgrimes de por i afermà, ja més tranquil:

—Jo ho arranjaré tot... Em basta la teua paraula. En Gim serà alliberat com tu vols... I que siguis feliça... Jo me n'aniré a l'estranger, a fer un viatge llarg...

—Obraràs santament... Posa entre tu i jo molta terra, que s'ofeguïn tots els records... Espero que obraràs tal com dius. Si demà no hi ha a casa en Gim, demà passat hi haurà al jutjat una denúncia contra tu... Adéu!

I la senyora Maria Lluïsa, amb la mateixa majestat que a l'entrada, eixí de casa del comte. Al carrer l'esperava el senyor Riudecòdols dins d'un auto.

El comte de Soto Verde, temoreg del que pogués passar, corregué a veure el jutge. Aquest, així que el veié, mogué el cap en sentit negatiu.

—Es posa molt malament aquest assumpte. Els advocats d'en Gim són molt eixerits i jo no em puc arriscar a separar-me de la llei, sense donar una campanada que em podria costar el pa... Jo, de vostè, faria de manera que tot quedés mort, posaria al carrer a en Gim, i s'evitaria l'escàndol, que se sap on comença, però mai on acaba...

—Tot justament venia a proposar-li això. Aquesta nit he reflexionat sobre el cas... I, en fi, que a les seves mans ho deixo... Sap? Quan menys s'esbombi el fet...

Convinguts els dos, prompte fou donada l'ordre d'alliberació. I, al vespre, el senyor Riudecòdols recollia en el seu auto al jove net.

L'alegria d'en Gim, en saber que la Guidó ja havia trobat a la seva mare, era més grossa que la de la seva llibertat, car estava segur de què aquesta arribaria d'un moment a l'altre, perquè, esperit innocent, no podia pas creure que la veritat no surés tard o d'hora.

La primera visita fou a casa el senyor Riudecòdols, on ja esperava l'esposa del fabricant, desitjosa d'abraçar a aquell minyó que tants benifets havia portat als seus protectors.

Dona, a la fi, havia fet preparar un bany perfumat per al minyó.

—Penseu! Amb els dies que haurà estat tancat, en aquells calabòs repugnants—i la pobra senyora no sabia pas bé tota la repugnància dels departaments tètrics de l'ergàstula—com s'haurà posat! Quan menys que pugui rentar-se el cos!

I les minyones, obedients a les disposicions de la mestressa, tot ho tenien preparat.

No cal dir que, després dels primers desfogaments de la paraula, en Gim fou convidat a aquella bugada general que li faria oblidar les misterioses picors de la presó.

El minyó entrà en la cambra del bany, neta, blanca, olorosa. I respirà fort aquella olor de sanitat, que el sobtava després d'uns dies d'olor a cofurna, a misèria, a brutícia, fins a «delicte» diria, si el delicta fes olor.

Un impuls de mandra, de desvetllament de cos, el féu estirar, i tot seguit, sense pesera, es despullà i, freturós de gosar de la blancura tèbia de l'aigua, s'hi estirà fins a deixar fora només el caparró... Quina delícia sentir el pesigolleig de l'aigua que onejava suaument en aquella mar de marbre i afalagava ses carns, i les besava dolçament, com si li donessin la benvinguda d'una vegada més al món!

Tan dolç, tan dolç era el bany, que li semblà que s'esvania... De goig? Qui sap! Però, esmaperdut, en trobar-se aigua arran de boca, volgué cridar i no pogué, i, sense delictat per a aixecar-se d'aquella petita mar, s'hi deixà caure en una tràgica lassitud.

Sort de les sorts que la senyora Roser vetllava per tot.

—En Gim triga a sortir del bany i no li pot ésser bo... Vés, crida'l tu—li féu al seu marit, i aquest s'acostà a la porta de la cambra del bany i cridà:

—Gim, que el sopar és a taula i t'esperem, sents?

Però en Gim no va respondre.

El senyor Riudecòdols picà amb els nusos dels dits a la porta:

—Gim, contesta... T'esperem per sopar...

I tampoc rebé contesta.

La senyora Roser, impacient, exclamà:

—Tu raí que ets home! Entra-hil!

El senyor Riudecòdols entrà i, en obrir la porta, observà que el cos d'en Gim estava quasi tot sencer dins de l'aigua. Una part del cap es mantenia a flor d'aigua, recolzat en la banyera, i mercè a què el minyó tenia les dents closes del tot no li entrava aigua.

—Veni, cuiteu, que li deu haver agafat una mala gana i s'ha esvanit!...

El senyor Riudecòdols l'agafà d'un braçat, el mig tapà amb un llençol rus, i com pogué el tragué a fora, i entre ell i la senyora Roser el portaren a un llit.

—Aigua-nafl Arnica!—cridava la bona senyora, enguniejada.

Les minyones no trobaven res. Per fi sortí l'arnica, que, barrejada amb una mica d'aigua li feren passar per entre les dents a en Gim.

Pels desmais, prudentment aplicada, té grans virtuts l'arnica i ben aviat féu el seu efecte. En Gim començà a respirar amb força, a obrir la boca i el cor semblà que reprenia la seva marxa normal... No havia sigut que un defalliment, sense altre perill que el d'haver-li passat en el bany,

(Continuarà)

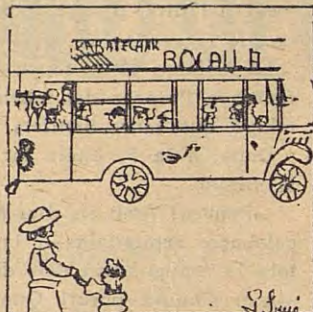
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 75. — RAMON TERMENS.

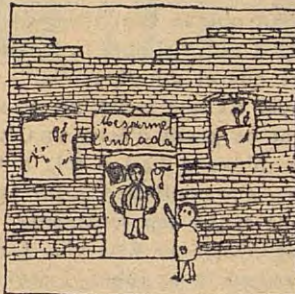
—Com din? Un cobert, 1'50?
—Sí, senyor.
—A mi no me'n posin de cobert, jo menjo amb els dits!

Núm. 76. — GUILLEM SIMO.

CONTRASENTIT
El nen. — Miri, mamà, l'autobús vuit va ple

Núm. 77. — JOSEP RUBIRALTA.

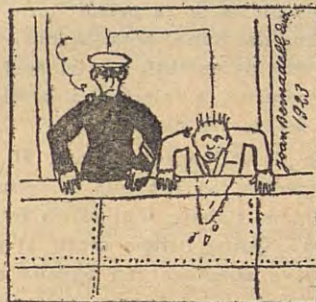
—Tu per què hi entres aquí dins?
No diu aquí aquest lletrero: «No es permet l'entrada»?
—No en porto pas d'entrada!

Núm. 78. — VICENS ROVIRA.

—Que no li agrada fumar, papà?
—Per què, fill meu?
—Perque veig que llença el fum.

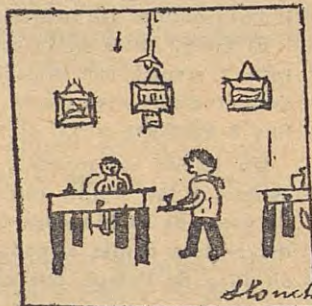
Núm. 79. — JOAN BERNADELL.

MAL DISSIMULAT

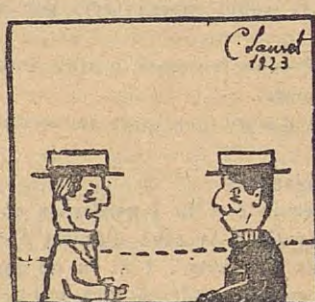
—Què té; que està marejat?
—No senyor, es que feia ganyotes per fer riure els peixos!

Núm. 80. — LLONET.

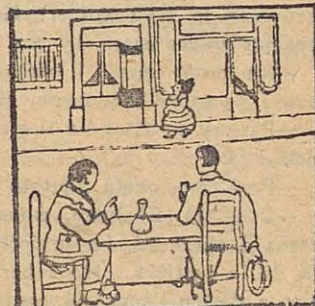
—Quant val un biftec amb patates?
—3 pessetes.
—I sense patates?
—Igual, les patates no es contem.
—Aixís dongui'm les patates rotes.

Núm. 81. — CARLES LAURET.

—En què es diferencia un gat d'una llebra?
—Noi, no ho sé.
—Doncs a veure si algun dia et donaran gat per llebra.

Núm. 82. — XAVIER FERRER.

—Peret, veus aquella dona que passa per l'altra banda? Doncs és la minyona que l'altre dia vaig treure de casa.
—Aixís digues que vas treure la grossa...

Núm. 83. — CARME MUIXI.

UN NOI LLAMINER

—Què fas, desgraciat? Que et vols penjar?
—Sí, perquè el papà ha dit que el morir penjat és molt dolç i ho vull provar.

Núm. 84. — JOSEP M. DE RIBOT.

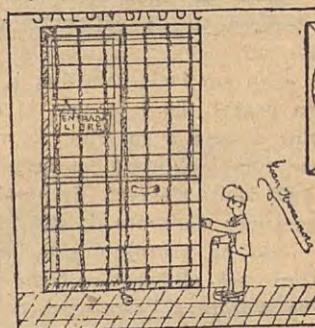
—Quina diferència d'edat es porten aquestes dues criatures?
—La nena al nen li porta dos anys, però el nen a la nena no ho recordo gens.

Núm. 85. — JORDI JOVE.

—Mira; aquí din: «estafeta», i enjara l'han d'acabar.

Núm. 86. — JOAN ROCAMORA.

—Això sí que no ho entenc! Din: «Entrada Libre», i està tancat.

Núm. 87. — JOSEFINA BERNADELL.

—Què fas, nen? per què tires el barret al foc?
—Com que vostè sempre diu que vol tirar-lo, jo l'hi tiro.

Núm. 88. — LLUIS M. GUELL.

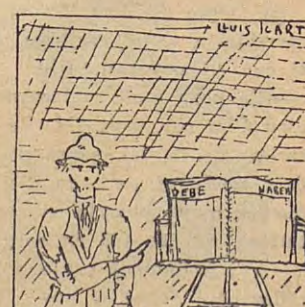
—Em fan mal els ulls... de poll, tindrè d'anar a cà l'ocullista.

Núm. 89

—El català. — Tu compraràs el pa, i jo la butifarra.
El francès. — Je ne comprend pas.
El català. — Si tu no compres pas el pa, no menjaràs butifarra.

Núm. 90. — LLUIS ICART.

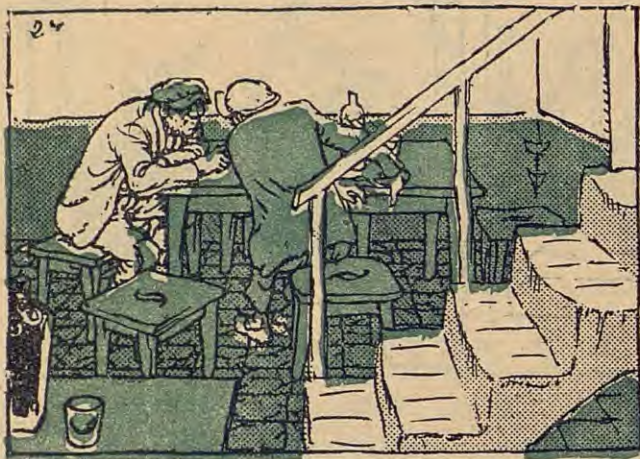

IV.—HISTÒRIA DE TO-TÓ. EL BON SIMI

(acabament)

(per Jordi Català, amb dibuixos d'en Junceda)

En el recó de la més rònega tabernota d'un suburbi, dos apatxes, d'aspecte repulsiu, estaven enraonant animadament. L'assumpte que tant semblava interessar-los, era el robament que preparaven per la nit següent a casa de don Donat, l'opulent banquer.

Ja tot preparat, decidiren posar el projecte en execució. A llurs plans malvats ajudava molt la nit que feia, de tempesta forta amb llamps i trons. Demés, potser per aquest motiu, potser per costum, la vigilància estava totalment negligida. Així fou que anaren al lloc...

...on habitava el ric i conegut home de negocis i es disposaren a entrar per on fos més fàcil i menys perillós. Amb totes les precaucions, inquiriren que ningú no podia atrapar-los i que en la casa no hi havia senyals que ningú vetllés. I amb gran rapidesa saltaren per la finestra.

De sobte, es llençà al coll del lladregot que anava al davant, una cosa rara fent uns esgarips esgarriposos i uns udols terribles que sonaven com veus de «l'altre món». En la foscor gairebé absoluta, hom no podia atinar què era allò: si fantasma o diable o figura humana.

L'altre miserable, espavdit com no cal pas dir, intentà fugir, però també es veié desagradablement sorprès pel Clapat, el gos fidel i valent, qui, havent-se despertat pel soroll i pels crits del «caçador caçat», havia comparegut a temps d'arrapar-se a les calces del fugitiu.

Desvetllats tots els habitants de la casa, acudiren apressadament amb llums, veient com un dels intrusos lluitava sense èxit amb el gos que no volia deixar la presa, i com l'altre es debatia inútilment sota les potents urpes del bon simi, qui no el deixava gairebé ni moure's.

Mentrestant, la policia fou avisada amb l'urgència que el cas requeria i, en honor a la veritat, es té de dir que no tardà massa a comparèixer, incautant-se dels dos terribles apatxes—ben coneguts per llurs gestes atrevides—i emportant-se'ls ben lligats a la presó

La família, rodejada del servei, féu tota mena de festes al Clapat i, especialment, al micus excel·lent que havia privat que el robatori es portés a cap. Tothom estava content i fins don Donat, abraçant a To-tó, deia amb visible emoció:—Mil mercès, amic. Tu ens has salvat!